

Cuprins

Partea intii	
<i>Tropic thailandez</i>	7
Partea a doua	
<i>Avantaj concurențial</i>	109
Partea a treia	
<i>Pattaya Beach</i>	261

În timp ce pregătea o salată de roșii cu mozzarella, Valérie mi-a povestit viața ei profesională. În martie 1990 (mai avea trei luni pînă la bac), a început să se întrebe ce studii va face – și, în general, ce va face în viață. Fratele mai mare izbutise, cu destule eforturi, să intre la Facultatea de Geologie din Nantes; acum absolvise. Cel mai probabil avea să facă o carieră de inginer geolog în exploatații miniere sau pe platforme petroliere marine, oricum departe de Franța. Lui Bertrand îi plăcea să călătorească. Și ei îi plăcea, mai mult sau mai puțin; pînă la urmă s-a hotărît să facă un BTS¹ în turism. Tenacitatea intelectuală cerută de studiile lungi i se părea străină de adevărata ei natură.

Se înșela, și avea să-și dea seama foarte curînd. Nivelul clasei i s-a părut extrem de scăzut, examenele foarte ușoare; era de așteptat să obțină diploma fără mare efort. În paralel, s-a înscris la niște cursuri pentru o diplomă echivalentă cu cea în Litere și Științe umane. După ce și-a luat BTS-ul, s-a înscris la un masterat în sociologie. Și aici a fost dezamăgită rapid. Domeniul era interesant, se puteau descoperi lucruri noi; dar metodele de lucru propuse și teoriile vehiculate i se păreau de un simplism ridicol: totul mirosea a ideologie, a imprecizie și amatorism. A abandonat la jumătatea anului, fără să-și mai ia diploma, și a găsit o slujbă la o sucursală Kuoni din Rennes. Abia peste două săptămîni, în timp ce căuta o garsonieră de închiriat, a înțeles în ce capcană căzuse: de acum înainte, era în cîmpul muncii.

A rămas un an la agenția Kuoni din Rennes, unde s-a dovedit un agent de vânzări foarte bun. „Nu era greu, mi-a spus, era destul să-i faci pe clienți să vorbească, să le arăți interes. Sînt foarte rari, în fond, oamenii care se interesează de ceilalți.”

1. Brévet Technique Supérieur, diplomă națională obținută după doi sau trei ani de studii superioare într-un domeniu foarte specializat.

Direcțiunea i-a propus atunci un post de organizator de circuite la sediul parizian. Trebuia să participe la conceperea circuitelor, să planifice traseele și excursiile, să negocieze cu proprietarii de hoteluri și prestatorii de servicii locali. Se descurcase bine și aici. Șase luni mai târziu, răspundea la o ofertă de serviciu de la Nouvelles Frontières, pentru un post similar. Atunci a demarat cu adevărat cariera ei. A făcut echipă cu Jean-Yves Frochot, un tânăr absolvent de studii comerciale care nu știa mai nimic despre turism. În scurt timp, Jean-Yves a ajuns s-o aprecieze mult, i-a acordat încredere și, deși teoretic era șeful ei, i-a lăsat o mare libertate de inițiativă.

— Partea bună, cu Jean-Yves, este că a avut ambiție și pentru mine. De fiecare dată când a trebuit să negociez o promovare sau un spor de salariu, s-a ocupat el. Acum răspunde de ansamblul ofertei Nouvelles Frontières – el supervizează concepția circuitelor; iar eu sînt asistenta lui.

— Cred că ești bine plătită.

— Patruzeci de mii de franci pe lună. Mă rog, acum trebuie calculat în euro. Puțin peste șase mii de euro.

M-am uitat la ea surprins.

— Nu mă așteptam... am spus.

— Pentru că nu m-ai văzut niciodată în taior.

— Ai un taior?

— Nu servește la mare lucru, lucrez aproape exclusiv prin telefon. Dar dacă trebuie, da, pot să-mi pun un taior. Am chiar și portjartier. O să le pun o dată, dacă vrei.

Am devenit atunci conștient, puțin cam neîncrezător, că o voi revedea, și că probabil vom fi fericiți împreună. Era o bucurie cu totul neprevăzută, îmi venea să plîng; trebuia să schimb vorba.

— Ce fel de om e Jean-Yves?

— Normal. Căsătorit, cu doi copii. Muncește enorm, își ia de lucru și acasă, în week-end. Mă

rog, e tipul obișnuit de șef tânăr, inteligent, ambițios, dar e simpatic, nu e deloc dificil. Mă înțeleg bine cu el.

— Nu știu de ce, dar sînt mulțumit că ești bogată. De fapt, nu are nici o importanță, dar îmi face plăcere.

— E drept, am reușit, am un salariu bun; dar plătesc 40% impozit și o chirie de zece mii de franci pe lună. Nu sînt convinsă că m-am descurcat chiar așa de strălucit: dacă aș obține rezultate mai slabe, patronul mi-ar face vînt fără să stea pe gînduri; alții au pățit-o. Dacă aș avea acțiuni, da, atunci aș fi într-adevăr bogată. La început, Nouvelles Frontières era mai mult o agenție de voiaj pentru zboruri cu tarife mici. A devenit primul operator de turism francez datorită concepției și raportului calitate-preț; asta în bună parte datorită muncii noastre, a lui Jean-Yves și a mea. În zece ani, cota întreprinderii a crescut de douăzeci de ori. Pot spune că Jacques Maillot, care deține și acum 39% din acțiuni, a făcut avere datorită mie.

— L-ai întilnit?

— De cîteva ori. Nu-mi place. Aparent, e un catolic demagog, snob și ridicol, cu motoretele și cu cravatele lui bălțate; în realitate, este un ticălos perfid și crud. Înainte de Crăciun, Jean-Yves a fost contactat de un recrutor de cadre. Trebuiau să se întilnească zilele astea, cred că are noutăți. I-am promis să-l sun cînd mă întorc din concediu.

— Atunci sună-l, este important.

— Da... Nu părea prea convinsă, pomenindu-l pe Jacques Maillot se posomorise. Și viața mea este importantă. Știi, am iarăși poftă să fac dragoste.

— Numai să mi se scoale așa de repede.

— Atunci, linge-mă. O să mă simt bine.

S-a ridicat, și-a scos chiloții, s-a așezat comod pe canapea. M-am lăsat în genunchi, i-am desfăcut buzele, am început să-i ling ușor clitorisul cu vârful limbii. „Mai tare...” a murmurat ea.

I-am vîrit un deget în fund, mi-am apropiat gura și i-am sărutat mugurașul, l-am mozolit între buze. „O, da...” a făcut ea. Am apăsat mai tare. A avut orgasm dintr-o dată, cu un spasm ce i-a străbătut tot trupul.

— Vino aici...

M-am așezat pe canapea. S-a ghemuit lângă mine, și-a pus capul pe coapsele mele.

— Cînd te-am întreat ce au thailandezele în plus față de noi, nu mi-ai răspuns cu adevărat; mi-ai dat să citesc interviul cu un director de agenție matrimonială.

— Spunea, totuși, lucruri adevărate: mulți bărbați se tem de femeile moderne, tot ce-și doresc e o soție drăguță care să se ocupe de casă și de copii. Dorința asta, de fapt, n-a dispărut, dar în Occident le-a devenit imposibil s-o mărturisească; de asta se însoară cu asiatice.

— De acord... Valérie a rămas o clipă pe gînduri. Dar tu, tu nu ești așa; vîd că nu te deranjează defel că am un post de conducere, un salariu mare; nu pari deloc înspăimîntat. Cu toate astea, ai mers la saloanele de masaj, iar cu mine n-ai încercat nici măcar să flirtezi. Asta nu înțeleg. Ce au în plus fetele de acolo? Fac dragoste mai bine decît noi?

La ultimele cuvinte, vocea i se schimbase puțin; eram destul de tulburat, i-am răspuns abia după un minut.

— Valérie, i-am spus în cele din urmă, n-am întîlnit nici o femeie care să facă dragoste mai bine ca tine; ceea ce am simțit începînd de ieri seară este aproape incredibil.

Am tăcut un moment, apoi am adăugat:

— Nu cred că poți să-ți dai seama, dar tu ești o excepție. Femeile care simt plăcere, care vor să dăruiască plăcere sînt rare, acum. Să seduci o necunoscută, să te culci cu ea a devenit mai ales o sursă de frustrări și de complicații. Dacă te gîndești la conversațiile plicticoase pe care trebuie să le înghită un bărbat ca să ajungă în pat cu o femeie – care cel

mai adesea se va dovedi o amantă lamentabilă, îl va pisa cu problemele ei, îi va povesti despre foștii ei amanți sugerându-i, în treacăt, că nu prea e la înălțime, și cu care, vrînd-nevrînd, va trebui să petreacă măcar restul nopții –, înțelegi de ce bărbații preferă să evite o droaie de necazuri plătind o mică sumă. Cînd ajung la o anumite vîrstă și experiență, bărbații preferă să evite iubirea. Li se pare mai simplu să meargă la curve. Mă rog, nu la curvele din Occident (nu merită, sînt adevărate gunoaie umane) și oricum nu în timpul anului – nu au timp, muncesc prea mult. Drept urmare, cei mai mulți nu fac nimic; iar unii, din cînd în cînd, își oferă un pic de turism sexual. Și asta-i cazul cel mai fericit: să mergi la o curvă înseamnă totuși să păstrezi un minim contact uman. Mulți însă consideră mai simplu să se masturbeze pe Internet sau privind filme porno. O zguduie bine... țîști-țîști... și gata, s-au răcorit.

— Înțeleg... a spus ea după un lung răstimp de tăcere. Înțeleg ce vrei să spui. Nu crezi, totuși, că bărbații sau femeile se pot schimba?

— În trecut nu ne putem întoarce, nu cred. Ce ne așteaptă în viitor? Femeile vor deveni probabil tot mai asemănătoare cu bărbații. Pentru moment, rămîn interesate de seducție. Bărbaților însă li se filfiie de seducție, ei vor în primul rînd să reguleze. Seducția nu-i interesează decît pe cîtiva inși fără o viață profesională pasionantă, în general fără o viață interesantă. Pe măsură ce viața profesională și proiectele personale vor însemna mai mult pentru ele, femeilor li se va părea mai simplu, și lor, să plătească pentru sex; se vor orienta și ele spre turismul sexual. Femeile se pot adapta la valorile masculine; uneori cu greu, dar pot s-o facă, istoria a dovedit-o.

— Deci, în general, mergem într-o direcție greșită.

— Foarte greșită... am confirmat cu o satisfacție sumbră.

— Deci noi doi am avut noroc.

— Da, am avut noroc să te întilnesc.

— Și eu... a spus ea privind-mă în ochi. Și eu am avut noroc. Bărbații pe care-i cunosc sînt jalnici, nici unul nu mai crede într-o relație de iubire; așa că trîncănesc la nesfîrșit despre prietenie, despre complicitate, în fine, chestiile astea care nu te obligă la nimic. Am ajuns să nu mai suport cuvîntul *prietenie*, îmi vine rău numai cînd îl aud. În celălalt caz, sînt bărbații care se căsătoresc, care-și fac rapid o situație și nu se mai gîndesc decît la carieră. Sigur, nu-i cazul tău; și nici celălalt: am știut foarte repede că n-o să-mi vorbești niciodată de prietenie, că n-o să fii atît de vulgar. Am sperat de la început că o să facem dragoste și că va fi fantastic; dar putea să nu se întîmple nimic, era chiar foarte probabil.

S-a oprit, a scos un suspin iritat. „Bun... a făcut ea resemnată, o să-l sun totuși pe Jean-Yves.”

M-am îmbrăcat în timp ce ea telefona. „Da, da, un concediu grozav...” am auzit. Puțin mai tîrziu a exclamat: „Cît?”

Cînd m-am întors în cameră, Valérie ținea telefonul în mîină și părea gînditoare; încă nu se îmbrăcase.

— Jean-Yves s-a întilnit cu tipul de la agenția de recrutări, a spus ea. I-au propus o sută douăzeci de mii de franci pe lună. Sînt gata să mă angajeze și pe mine; după el, aș putea urca pînă la optzeci de mii. Mîine are o întîlnire ca să discute despre post.

— Cine face oferta?

— Direcția de turism a grupului Aurore.

— Este o firmă importantă?

— Aș zice că da. E primul grup hotelier mondial.